

Αντιπαραθέτοντας το σήμερα με το χθές

/ Πεμπτούσια

Image not found or type unknown

Ιδιαίτερη αίσθηση προκαλεί η έκθεση της Αναστασίας Λιάπη με τίτλο: «Μια ματιά δυο εποχές» που πραγματοποιείται στην Θεσσαλονίκη, στους εκθεσιακούς χώρους του Βαφοπούλειου Πνευματικού Κέντρου. Μέσα από τις φωτογραφίες της, η Αναστασία Λιάπη απεικονίζει και αντιπαραθέτει το σήμερα με το χθες.

Αφορμή για την ιδέα της αυτή ήταν ο θεσμός της οικογένειας. Ως μέλος μιας πολυμελούς οικογένειας της σύγχρονης εποχής, θέλησε να ανατρέξει σε άλλες εποχές για να ανακαλύψει τους ίδιους ρόλους σε διαφορετικές συνθήκες ζωής. Να μάθουν και να δουν οι νέοι τις ρίζες τους, να δουν πρόσωπα του σήμερα στο τότε, αρχές του εικοστού αιώνα. Έτσι μελετώντας παλιούς φωτογράφους φιλοτέχνησε 37 έργα στα οποία συμμετέχουν περίπου 100 πρόσωπα, απεικονίζοντας και αντιπαραθέτοντας το χθες με το σήμερα.

Θα επισημάνει χαρακτηριστικά ο Φιλόλογος και Ιστορικός Τέχνης Στράτος.Καρπουζής:

«Κάνει αίσθηση η τρίτη ατομική έκθεση της Αναστασίας Λιάπη με τίτλο «Μια ματιά δυο εποχές». Εντυπωσιάζει με την πολλαπλότητα των μηνυμάτων που αναδύει, αναμοχλεύοντας μνήμες αφενός και δίνοντας ένα σύγχρονο στίγμα αφετέρου. Απόλυτα αφηγηματικός ο φακός της, αποτυπώνει ανθρώπους του παρελθόντος με ενδυμασίες της εποχής τους και ταυτόχρονα στο ίδιο πλαίσιο εντάσσει φυσιογνωμίες του παρόντος που ανήκουν στην ίδια οικογένεια. Η ιστορία που μας καλεί να παρακολουθήσουμε η Λιάπη αφορά οικογενειακά πορτρέτα που αφηγούνται το πέρασμα από το χθες στο σήμερα. Βασικός πρωταγωνιστής η οικογένεια. Ένας θεσμός διαχρονικός που αποτελούσε το θεμέλιο λίθο της ελληνικής κοινωνίας στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα αλλά και της σημερινής κοινωνίας της κρίσης.

Το μήνυμα σαφές: μόνο μέσα από την οικογενειακή ενότητα και την αλληλεγγύη που αυτή προσφέρει, θα μπορέσουμε να ξαναβρούμε τον εαυτό μας και να υπερβούμε τις δύσκολες ατραπούς του παρόντος. Ταυτόχρονα το ενδιαφέρον της Λιάπη εστιάζεται και στη λαογραφία καθώς ο τόπος καταγωγής της, Κοζάνη και Καστοριά, βρίθει από παραδοσιακά στοιχεία. Οι ενδυμασίες του παρελθόντος έρχονται να μας θυμίσουν τις ρίζες μας, ενώ οι φευγαλέες αποτυπώσεις των

βλεμμάτων καταδεικνύουν την θέση των μελών της οικογένειας στην τοπική κοινωνία. Πρόσωπα αγέλαστα, βλοσυρά πολλές φορές φοβισμένα, υπογραμμίζουν με τον πιο αδιάψευστο τρόπο την κυριαρχία του λογικού άνδρα πάνω στην «κατώτερη» συναισθηματική γυναίκα. Αντίθετα, σήμερα τα πρόσωπα εμφανίζονται πιο απελευθερωμένα, πιο χαμογελαστά, ενώ η γυναίκα κάνει αισθητή την παρουσία της ισότιμα δίπλα στον άνδρα πλέον.

Έτσι οι δύο χρονικές αποτυπώσεις ανοίγουν ένα διάλογο μεταξύ τους και μας καλούν και εμάς να πάρουμε μέρος σε αυτόν. Η Λιάπη δεν παίρνει θέση για το ποια εποχή τελικά είναι η καλύτερη. Τις παραθέτει φωτογραφικά, χωρίς ψιμύθια και ρητορείες, αφήνοντας το θεατή να επιλέξει μετά από ενδελεχή σκέψη. Σκοπός της δεν είναι να λειτουργήσει αταβιστικά, αποτυπώνοντας το παρελθόν και ταυτόχρονα το παρόν των οικογενειών αλλά ανθρωποκεντρικά και ανθρωπομορφικά. Σταθερά προσηλωμένος ο φακός της στην αξία του ανθρώπου και στην ανάδειξη των αρετών του ανά τις εποχές, η καλλιτέχνης ξεδιπλώνει μπροστά στα μάτια μας οικογενειακές ιστορίες που μπορεί να μας θυμίζουν τη δική μας ιστορία ή και να μας παραπέμπουν νοσταλγικά στην πλούσια παράδοση του τόπου μας.

Μια παράδοση ξεχασμένη, αλλοτριωμένη από το σύγχρονο τρόπο ζωής που επιβάλλεται από τα παγκοσμιοποιημένα πρότυπα των οικονομικά ισχυρών κρατών. Σε αυτό το σημείο έγκειται και το ηθικό μήνυμα της τρέχουσας έκθεσης. Πέρα από την αισθητική απόλαυση που προσφέρει το φωτογραφικό αποτέλεσμα των οικογενειακών πορτρέτων, αναφύεται και η ηθική επιταγή της προσεκτικής μελέτης και επισκόπησης του παρελθόντος. Πρόκειται για ένα παρελθόν προσωπικό αλλά και συλλογικό. Στο χέρι μας λοιπόν είναι αν θα αποδεχθούμε την πρόκληση της Λιάπη και επιτρέψουμε στην παρούσα έκθεση να αποτελέσει τη θρυαλλίδα ενδοσκόπησης αλλά και ταύτισής μας με τους ήρωες τις ιστορίας της, που με μεγάλη αγάπη και φροντίδα έπλασε για μας».

%najahyuarkakah%